

טבילת כלים

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

דְּבִירָתָא מִיִּישָׁן. אֲרוּרִים דַּמְפֹּת וּסְדִינִין שִׁלְנֹה שִׁשְׁרֵי בֵּין קִיץ
אִין צִרִךְ לִישָׁן מִזְלָה קֶאֱמֵר כֹּל כְּלִי פִשְׁתָּן כֶּסֶם אֶלֶף
הֵנִי כֵלִים שִׁמְנו כְּהֻמִּים (א) שְׂהִי בִקְיֹאִין דּוֹקֵא בְּעִלְיֵתָן וְאִין תִּלְתָּן
קִיץ יִין נֶכֶס שִׁהוּ קֹאֵן וְיֵין שֶׁאֵר אִסְרוֹר רוּחַם שִׁפְלָה עַל הַמְּפֹת
הַלֵּל יֵם תִּחְמִיר כְּבֹדָם כִּי שֵׁנִי בֵּי
וְהָאִי יִדְעַת שְׁעִי כְּבוֹס גְּדוֹל שִׁחְבֻּטִין
מִכְּמָה וּמִכְּמָה פִּעְמִים אִי אִפְשֵׁר שִׁלָּה
יֵאלֵא הָאִסְרוֹר וְשִׁמְנו יֵם תִּלְתָּן בֵּין
שִׁחְבֻּטִין שִׁדְרֵב לִשְׁאִינֹה וְדַעַב כִּי כֶךְ
כִּכְמוֹ שִׁמְחֵלֵךְ בִּפְרָק הַתְּעוּרֹבָה (וְחֻסִּים
דָּף עט:)
הַסְבִּין שִׁפָּה וְהָיָה
גִּמְמָלָה מוֹקִיף לֵאמֹר תִּחְמֹךְ זֶה
קֹאֵן וְלֵאמֹר דְּמִי לִכְסִין שִׁשְׁתָּה זֶה תִּרְפֵּה
דְּסִגִּי בְּקִינֹתָ אֲבִילִיתָא פִּרְקָה קִרְנָה
תִּחְלוּן (דָּף פ: וְסָ דִּיהַ וְהַלְמָה) דִּשְׁאִי
סִקִּין שֶׁל עוֹבֵדִי כּוֹכְבִּים שְׁבֹלֹת
שִׁמְנוֹתֵי שׁוּבָה אֶלֶף סִין שִׁשְׁתָּה זֶה
תִּרְפֵּה תִּחְמֹךְ הֵדֵס דִּשְׁחֵק אִין
הַשְּׁמֹנוֹת נִבְלֵה מִיָּם שִׁחְנָה
שׁוּבָה לֵאמֹר (דָּף ר: דְּרִיעֵית *) קִי לִתְעִיל
מִתְמַטִּין וְעִינֵיהֶם מִדְּאֹרִיכֵיהֶם הֵינִי
עִינֵיהֶם שׁוּבָה אֶלֶף עִינֵיהֶם לֵאמֹר יֵין מִדְּמִין
מִדְּמִין הוּא וְעֵינֵי מִי סִכָּה:

והלכתא בסופו. היינו כלים
שנחמשינן בזהר מצפנים אבל אם
מחשינן במחן וכן כלי עץ המחושינן
מפני כרחו מנחון אפילו למד
הכל הולך אחר המעמיד אין צרכין
שנטיילה כיון דאין משתמשין בהן דרך
השתמח דכלי עטמה האמורים
בפרשה היינו משתמשין בהן:
אבל שארין לא. אומר רבנו
שמואל ישראל ששאל כלי
מישראל דבריו שקנה מעובד כוכבים
וצריך טעילה וכן שאל ליד חיוב
טעילה דבר שישל לאשון. אי משום
דקסבר משכנתא בזבין. ויזין דלא
אישפשיט מעבידן למשכנתא בלא
ברכה ואם יו ש לו שקנה מן
העובד כוכבים המהוב טעילה יטביל
העו ויבך על שיעס והטעו כלי
לגלוג עובד כוכבים לתקן ואפילו
למלא דלמך אומן קונה בשבט בלי אין
צריך טעילה כיון דאין שמו עילי דלא
היזיז מעשה שיהו שאלו הכלים של
מדין והמוכר כלי לעובד כוכבים וחור
ולקח ממנו צריך טעילה כיון שנקרא
על שם עובד כוכבים אבל הממשכן
כדי לעובד כוכבים וחור ופקד אין
צריך טעילה אפי' הממשכן ליה
הא דרפי פשיטא דלא היו כזבין:
מעבידן ומעבידן והן שחורין.
מלא דוקא ממשכן ואפי' יטביל אלא
אפילו מעביד צרישא דהך טעילה
אינה בשביל עומדה דליהו טעובל
שערן צידו דמיי מדעס צריכין
שנטיילה ותקן נני ספן שפה ויהי
טעורה אפי' דלא טערה לגמרי ויהי
צריכה גיעול לתתן רותח אפי' הכי
ומעביד לתתן דה זקן ויהי דמי
בצריחא ומעביד צרישא מעוס
דמיוהי מפני אסור:

ובורץ שנשתמש בהן. למאן דמי מותר נקט ספיר עד שלא יטביל אצל מאן דמי אסור אין להסור אס נשתמש בו קודם טבילה מיהו איכא למימר דגזרו אטו קודם הגעלה וליצו:

דצבתא לנגב⁶ דכיתנא מישנ ואי אית בהו קיטרי שרי להו איתמר עם הארץ שהושיט ידו לגת ונגע באשכולות רבי ורבי חייה חד אמר "אשכול וכל סביבותיו ממאין וכל הגת כולה טהורה וחד אמר כל הגת כולה נמי מטמא ולכ"ד אשכול וכל סביבותיו ממאין וכל הגת כולה טהורה מאי שנא מזה דתנן ⁷ש"ר שןמטא ברחים אינו מטמא אלא מקום מגעו ואם היה משקין מוחלך הכל מטא התם לא מפסק ולא מידר הכא מפסקי אשכולות אורו ליה רבנן לר' ירמיה ואמר לה לבריה דרבי ירמיה כדברי האומר אשכול וכל סביבותיו ממאין וכל הגת כולה טהורה: **מתני'** הלווקה כלי תשמיש מן העובדי כוכבים את שדרכו להטביל יטביל להגעיל יגעיל ללכן באור ילכן באור הישפור והאטכלא מלבנ באור "הסכין שפה והיא טהורה: **גמ'** תנא "וכולן צריכין טבילה בארבעים סאה מנהני מילי אמר רבא דאמר קרא יכל דבר אשר יבא כבש תעבירו באש וטהר הוסיף לך הכתוב טהרה אחרת תני בר קפרא מתוך שנאמר יבמי נדה שומע אני שצריך הזאה שלישית ושביעי ת"ל אך חלק א"כ מה ת"ל כמי נדה ימים שנדה טובלת בהן הוי אומר ארבעים סאה אציטריך למיכתב וטהר ואציטריך למיכתב כמי נדה אי כתב וטהר ה"א וטהר ⁸ כל דהו כתב רחמנא כמי נדה ואי כתב רחמנא כמי נדה הוה אמינא הערב שמש כנדה כתב רחמנא וטהר לאלתר אמר רב נחמן אמר רבה בר אבא "אפי' כלים חדשים במשמעו דהא "שנים וליבנן כחדשים דמו ואפילו הכי בעי טבילה מתקף לה רב ששת אי הכי אפי' וזא דסרבלא נמי א"ל כלי סעודה אמורין בפרשה אמר רב נחמן אמר רבא בר אבא לא שנו אלא בלקוחין וכמעשה שהיה אבל שאולין לא רב יצחק בר יוסף וכן מנא ⁹דמרדא מעובר כוכבים ספר להטבילא א"ל ההוא מרבנן ורבי יעקב שמיה לדידי מפרשא לי מיניה דרבי יוחנן כלי מחכות אמורין בפרשה אמר רב אשי ¹⁰הני כלי זכוכית הוואיל וכי נשתברו יש להן תקנה ככלי מחכות דמו קוניא פליגי רב רב אחא וריבנא חד אמר תחלתו וחד אמר בסופו והתלפת בסופו איבעיא להו

משכנתא מאי אמר מר בר רב אשי אבא
דכספא ואטבליה ואישתי ביה ^זולא ידענא א'
דמאי אי משום דהוי לעובד כוכבים דרעת
תשמיש מן העובדי כוכבים: דברים שלא נ'
דברים שנשתמש בהן ע"ז צונן בהן כוס'
ומטבילין והם שחורין דברים שנשתמש בהן ע'
ומוחזין תמין מנגיעלו ומטבילין והן שחורין דברים'
השפודין והאסכלאות מלבנן ומטבילין והן ט'
שלא יטבילן ושלא יגעילן ושלא ילבן תני חדא
הא כמאן דאמר גותן מעם לפגם אמור הא כמא'
ולמאן דאמר גותן מעם לפגם מותר גיעוילן ע'
משכחת לה ^זאמר רב חייא בריה דרב הונא

לכו. ממירן ואח"כ מנגבן שהיין
יהן מוטלות ציין: צרחים. שטוחנין
ואח"כ נותן צבד וטוען בקורה:
מחצבן וצוחים אין אשכולות:
תני' אם שדרכו להטביל.

וומר כלי הראוי ליטורם טעבילה אין
 זיך מיקון אחר גנון כלי משמש
 זיך זיך טעביל ותר ולא כרץ: **להעביל**
 ימים רומחין גנון כלי משמש
 ד' דיינו יורות וקדירות של מכת
 יעלה. ובגמרא מפרש דבעי ומי
 יעלה. **לגון באור**. כדמפרש ואולי:
עוד והאסכלא. משמש ע"י על.
 נכלא גרדייל' **שפא**. לטורם באין
 נפחים מולי' **בלע**. שפא.

וְעַתָּה שׁוּבוּנָה לִימִיָּר בְּלַעֲזִי: **גְּבוּ סֵנָה**
וְלֹא. אֵלֶּף הַנִּגְעִלִים וְהַמְּלוּבָּנִים:
דָּבָר אֲשֶׁר יֵבֵא בָאֵשׁ. שְׁנֵי שִׁתְּמִשּׁוּ
בְּנֵי מִדְיָן עַל יְדֵי הָאוֹר תַּעֲבִירוּ
שֵׁשׁ כַּעֲיֵן בּוֹלְעוֹ לְאַחֲסוֹר יִפְלִיטֻנוּ
אֲמָרָיו כְּבוֹלְעוֹ כִּךְ פּוֹלְטוֹ: וְטָהֵר.
וְיִהְיֶה הָאֵשׁ הַזֶּה לְחֵן וְחֵן וְחֵן

ה' יסחטא. בכלי מדין כמיב: כלל
ווא אפילו במקוה חסר: וואו
ורצנאל. מקספרים שגוזזים צהן בגדי
גר האוליל וגזירת הכתוב היא ולא
קום פלוט איסור דהא חדשים ולא
עי מידי מארכת לה טצילה: עלי
צודה אמורין צפרשא. דהכתיב כל

יר. אשר יבא בזה ארץ ויין
 ששמתם ע"י האור אלף כלים של
 כסף כעודו וזהו המצוה חצי ומה
 יצילה אצל בן דברכלל לא מטה
 ודירה. אדמה ואפשי בקר מעורבין
 ויין מהן כלי: כלי מספוט אכורין.
 ויין עמידה כלי עובדי חורבין
 ימין (מגברל כל) אך את ההב
 וכוונת. ששחצר רחור
 ימין ופשוטו כלי: המג הוואיל
 שסברו לו לן קוקס כלי מספוט
 ונו. הוואיל וכי מתבר חזו לתקנינהו
 י"ה התנה כלי מספוט דמו ובו
 יצילה: קויתא. פלומרי"ה תחלתו של
 י"ה ויחזיקו אותן בחיובל של אבר
 שמשעו ע"י ויין ויין מן העובדי
 בכים: כסחלו. ולא צעי עטילה
 פו מספוט הוא: כסופו. חבר
 ויין חליקן שפיהו מספוט וכל
 מספוט הוא וצעי עטילה: (כ) בלקוחין.
 חלקו ביד ישראל: וכמשה
 בידים: חליקן חליקן לזה
 חילא חליקן: לשקועים. שאל לפרושו
 ד: גיעול עובדי כוכבים דאסר
 ומואל. מנדק דכמי מעבירי בזה
 דהר דצעי הגעלה היכי משכחת לה:

בן ליה עובד כוכבים כס
 וס דקסבר משכנתא כזבי
 ששקועיה: ת"ר הלוקח כל
 ש בתן ממבילן והן טהורין
 וצלותיות וצלותיות מדיחן
 וכן כגון חירות הקומקמוסין
 שששתמש בהן ע"י האור כגון
 וכולן שנשתמש בהן עד
 ור ותניא איךד "מותר ל"ק
 מר^אנותן טעם לפנמ מותר
 כוכבים דאסר רחמנא היכי
 אסרה תורה אלל קדירה
 בת

מסורת הש"ס

(א) בַּסֵּף: מנגבן,
(ב) טהרות פ"ט ח"ה,
(ג) בַּשְּׂאֵלמוֹת ס"י קסו א'תא
דפחרא, (ד) שַׁבַּת טז.,
(ה) לַעֲיֹל לוֹ וּשְׁנֵי, (ו) לַעֲיֹל
סז: ע"ש, (ז) לַקְמֵן עו:,
(ח) פַּסְחִים יז: מִזֵּר לַח.,
(ט) שַׁבַּת ס.,

תורה אור השלם
 1. כַּל דְּבַר אֲשֶׁר יֵבֵא
 בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ וְטָהַר
 אֶךְ בְּמֵי נִדָּה יִתְחַטֵּא וְכֹל
 אֲשֶׁר לֹא יֵבֵא בְּאֵשׁ
 תַּעֲבִירוּ בְּמֵי:
 כַּמְדַּבֵּר לֹא כַּג

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה בלוקומין
וד"ה וכמעשה ז"ל קודם
ד"ה מנא דמרדח:
(ג) תוס' ד"ה דכימנא וכו'
שמו חכמים דוקא שהיו
בקיאין בצליעתן:

לעזי רש"י

לישק"א. כריך (צמח).
גרדיל"א. אסכלה.
מול"א. אבן משחות.
לימ"ר [לימי"ר]. לשוף.
פלומיר"י [פלומי"ר].
לצפות בעופרת.

מוסף רש"י

מים שנדה טובלת בהן.
שאף להכשיר מן האיסור
הטעין טבילה לכלי מתכת,
ומי נדה הכמוצין כאן דרשו
מים הראויים לעבול בהם
נדה (במדבר לא כג), יש
להן תקנה. להמיק
ולחזור ולעשותן כלים (שבת
טז.) דברים שנשתמש
בהן ע"י צונן. ולא כללו
איסור (במדבר לא כג).

הוה אמינא בכל דהו. פלי רשי מקוה חסר קמ"ל במי נדה מקוה שלש הקשה רבינו הר"מבן ז"ל דהא משמע דטבילה זו מדאורייתא היא דלא משמע דליהווי הנזיר קראי אסמכתא דרבנן מדעבדינן להו האי צריכותא וכן דעת התוס' ז"ל ואם כן אמאי בעיא ארבעי' סאה דהא אפי' לכלים הטמאין משו' זב וזבה דים בשגופם עולה בהם ורבנן הוא דבטלוה לרביעתא כדאיתא במסכת נזיר ותירץ דשמא הכא גזירת מלך היא משום מעלה שעשאה כטבילת גר ומיהו אפשר לפרש דהכי קאמר הוה אמינא בכל דהו אף על פי שאין גופו עולה בהם קמ"ל במי נדה דנדה שגופה עולה בהם ומה שאמרו לעיל וכמה הם ארבעים סאה משום נדה הוא ומשום דרבנן בטלוה לרביעתא ואוקמונהו לכולהו בארבעים סאה ע"כ תורף דבריו ז"ל ומיהו הר"מבם ז"ל סובר דטבילה זו מדרבנן וגם הוא ז"ל נראה שסובר דאין מברכין עליה וכן נהגו אבל בתוספות כתבו שמברכין עליה על טבילת כלים וכתב רבי הר"אבד ז"ל דכיון דהוקשה לנדה שצריך ליזהר שלא יהא בהן דבר החוצץ.

רמב"ם הלי' מאכלות אסורות פי י"ז

ג הלוקח כלי תשמיש סעדה מן העכו"ם מכלי מתכות וכלי זכויות. דברים שלא נשתמש בהן כל עקר מטבילין במי מקוה ואחר כך יהיו מתירין לאכל בהן ולשתות. ודברים שנשתמש בהן על ידי צונו כגון כוסות וצלוחיות וקיתונות מדיחין ומטבילין והן מתרות. ודברים שנשתמש בהן על ידי חמין כגון יורות וקמקמוסין ומחממי חמין מגעילין ומטבילין והן מתירין. ודברים שנשתמש בהן על ידי האור כגון שפודין ואספלאות מלבנן באור עד שתנשר קלפתן ומטבילין והן מתירין.

ה טבילה זו שמטבילין כלי הסעדה הנלקחים מן העכו"ם ואחר כך יתרו לאכילה ושתיה אינן לענין טמאה וטהרה אלא מדברי סופרים. ורמז לה (במדבר לא כג) "כל דבר אשר זבא באש תעבירו באש וטהרה" ומפי השמועה למדו שאינו מדבר אלא בטהרתן מידי געוילי עכו"ם לא מידי טמאה. שאין לה טמאה עולה על ידי האש וכל הטמאים בטבילה עולין מטמאתן. וטמאת מת בהזאה וטבילה ואין שם אש כלל. אלא לענין געוילי עכו"ם. וכיון שכתוב וטהרה אמרו חכמים הוסיף לו טהרה אחר עבירתו באש להתירו מגעוילי עכו"ם:

ו לא חיבו בטבילה זו אלא כלי מתכות של סעדה הנלקחין מן העכו"ם. אבל השואל מן העכו"ם. או שמשכן העכו"ם אצלו כלי מתכות. מדיחין או מרתיעין או מלבו ואינו צריך להטביל. וכן אם לקח כלי עץ או כלי אבנים מדיחין או מרתיעין ואינו צריך להטביל. וכן כלי חרשים אינו צריך להטביל. אבל השויעין באבר הרי הו ככלי מתכות וצריכין טבילה:

להטביל כלים דכתיב (במדבר ל"א, כ"ג) וכל אש' לא יבא באש תעבירו במי' אך במי נדה יתחטא ור"ת פ' בעכו"ם מים שהנדה טובלת בהן ודוקא כלי סעודה ודוק' כלי מתכות וכלי זכויות ככלי מתכות דמי ודוקא לקוחין אבל שאולין לא: פ' רבינו שמואל דמיהו אם ישראל שואל מחבירו כלי שלקח מגוי חייב להטביל אחרי שכבר נתחיל' ביד ישראל ראשון והאי דקאמר שאולין לא: היינו שאולין מן הגוי: וגוי שמשכן כלי לישראל ואין דעתו לשקעו מטבילו מספק בלא ברכ' והנותן כלי לאומן גוי לתקנו אין צריך להטבילו ואפי' למאן דאמר אומן קונה בשבח כלי מ"מ אין שם גוי עליו ואם מכר כלי לגוי וחזר ולקחו צריך להטביל דהא שם גוי עליו: אבל אם משכן ישראל כלי לגוי ופדאו אין צריך להטבילו שאין שם הגוי עליו: והיכא שיש כוס של כסף בתוך כלי עץ נראה דצריך להטבילו כיון שמשמש בכסף אבל מבחוץ לא אע"ג דמעמיד: ויש מחמירין להטביל היכא דמעמיד בלי ברכה: ואם הכלי של מתכת ישן כשלקחו מן הגוי ונשתמש בו חמין ביד הגוי מגעילו תחלה ואח"כ מטבילו: וטבילה צריכה שתהא במ' סאה ואפילו במעין הנובע מן הקרקע כיון שאין מ' סאה לפנינו בעין אע"ג דמטבילין בו כלים משו' טומא' אע"ג דאין בו מ' סאה אלו הלקוחין מן הגוים אין מטבילין אלא אם כן יש בו מ' סאה: ומעין מטהר בזוחליו: ומכל מקום בעי מ' סאה כדפרישית גם במעין ומקוה באשבורן: ומיעוט המקפיד חוצץ וכן רובו אפי' אינו מקפיד: ודין מקו' מפורש לקמן בסוף הספר ואם נשתמשו בכלי שלא בטבילה נראה דמותר אף על גב דבברייתא תניא עד שלא יגעיל ולא יטביל אסור משום יגעיל נקט ליה:

שולחן ערוך יורה דעה סימן ק"כ

דיני טבילת הכלים. ובו ט"ז סעיפים

א הקונה מהעובד כוכבים כלי סעודה של מתכו' או של זכויות או כלים המצופים באבר מבפנים אף על פי שהם חדשים צריך להטבילם במקוה או מעין של ארבעים סאה (טור בשם סה"מ ועב"י): הגה י"א דכלים המצופים באבר אפילו בפנים יטבול בלא ברכה (ב"י בשם סמ"ק וארוך) וכן נוהגין:

ח השואל או שוכר כלי מהעובד כוכבים אינו טעון טבילה אבל אם ישראל קנאו מהעובד כוכבים והשאלו לחבירו טעון טבילה שכבר נתחייב ביד הראשון ויש מי שאומר שאם לא לקחו הראשון לצורך סעודה אלא לחתוך קלפים וכיוצא בו אין צריך להטבילו: הגה אבל הראשון אסור להשתמש בו לצרכי סעודה אפילו דרך עראי בלא טבילה אף על פי שלקחו לצורך קלפים (ד"ע ואו"ה) וכן אם קנאו ישראל השני מן הראשון לצורך סעודה צריך טבילה גבי השני (בית יוסף):

ט משכן עובד כוכבים כלי לישראל אם נראה בדעת העובד כוכבים שרוצה לשקעו בידו טעון טבילה ואם לאו יטבילנו בלא ברכה או יקנה כלי אחר ויטבילנו עמו: (ואם לבסוף נשתקע בידו יחזור ויטבילנו בלא ברכה) (בית יוסף בשם תשובה אשכנזית ואגור והוא בתשובת מהרי"ל סימן ס'): והוא בתשובת מהרי"ל סימן ס':

שולחן ערוך אורח חיים

סי' שכ"ג סי' ז'

דיני השאלה וקנין צרכי שבת והדחת הכלים ותיקונן וטבילתן בשבת. ובו י סעיפים:

מותר להטביל כלי חדש הטעון טבילה ויש אוסרים וירא שמים יצא את כולם ויתן הכלי לעכו"ם במתנה ויחזור וישאלנו ממנו ואינו צריך טבילה: הגה ואם היא כלי שראוי למלאות בו מים ימלאנו מים מן המקוה ועלתה לו טבילה [המגיד פרק ד' מהלכות יום טוב והגהות מיימוני פרק כ"ג מהלכות שבת]:

ביאור הלכה ד"ה מותר להטביל

טעם אלו הב' דעות הוא דבמסכת ביצה דף י"ח אמרינן דלכו"ע אסור להטביל כלי טמא אפילו ביו"ט ונתן רבה הטעם גזירה שמא יעבירונו ד"א ברה"ר וגזירה יו"ט אטו שבת ורב יוסף אמר הטעם שמא יסחוט וגזרינן כלים דלאו בני סחיטה אטו כלים דבני סחיטה ורב ביבי נתן טעם שמא ישהה הכלי מלטבול עד זמן יו"ט ושבת שהוא פנוי לו ממלאכה ויבוא לידי תקלה שישכח וישתמש בו תרומה קודם הטבילה ורבא נתן טעם דנראה כמתקן כלי והרי"ף הביא רק טעם רב יוסף וטעם רב ביבי וממילא לפי אלו השני טעמים מותר להטביל כלי חדש דלשמה יסחוט ליכא למיגזר דהא לא משכחת כלי חדש דצריך טבילה ויהיה שייך בו סחיטה דיהיה שייך למיגזר אטו כלים דבני סחיטה וגם שמא ישהה ליכא למימר דדוקא בכלי טמא אם ישהנו וישתמש בו תרומה ויאכלנו עביד איסורא שאכל תרומה טמאה משא"כ בכלי חדש גם אם ישתמש בו בלי טבילה אין המאכל נאסר ואע"ג דעביד איסורא במה ששתמש בו בלי טבילה אפ"ה משום זה לא גזרינן שמא ישהה כיון דעכ"פ אינו אוכל איסור וגם אין איסור זה כ"א מדרבנן אפילו לדעת הסוברים דהטבילה הוא מה"ת ולכן להרי"ף מותר להטביל כלי חדש אבל הרא"ש פסק כטעמא

דרכה ורבא וזה הטעם שייך גם בכלי חדש הנקח מן הא"י שצריך טבילה ואפילו כלי זכוכית דטבילתה לכו"ע הוא רק מדרבנן ג"כ אסור להיש אוסרים הזה כ"כ האחרונים ואע"ג דקי"ל דכלי שנשטמא בטומאה דרבנן שרי לטבול בשבת ויו"ט שאני התם דהוא לא מיקרי מתקן כ"כ כיון דגם בטומאתו היה ראוי להשתמש בו דברים טמאים אבל כלים חדשים דלא היה ראוי להשתמש בו קודם טבילה כלל שפיר הוי מתקן. והנה מדעת המחבר משמע דמסכים לדינא לדעה קמייתא ועיין בפמ"ג דנשאר בקושיא על המחבר למה הוא סותם להקל אף בכלי מתכת והלא ביורה דעה סימן ק"כ סי"ד סותם דהוא דאורייתא ולפי דעת הר"מ בפכ"ג דשבת דאוסר טבילת כלים שנשטמא בטומאה דאורייתא משום מתקן גם בזה יהיה אסור משום מתקן ולענ"ד אפשר דס"ל דבזה לא שייך מתקן כיון דאף אם ישתמש בהכלי בלי טבילה ג"כ אין המאכל נאסר בדיעבד לכו"ע ודמי זה למה דאיתא שם דמטבילין מגב לגב ופירש שם הרמב"ם בפ"י המשנה דכלי שטבולו לשם חולין דקי"ל דאסור להשתמש בה תרומה עד שיטבילנו לשם תרומה אפ"ה מותר להטביל טבילה זו ביו"ט כיון דבעצם הכלי זו טהורה ואינה להסיר הטומאה כ"א בשביל תוספת טהרה ע"כ לא מיקרי זו בשם מתקן וה"נ הטבילה בכלים חדשים איננה להסיר הטומאה כי לא נטמאה ורק בשביל שיצאה מרשות א"י ובאה לקדושת ישראל הצריכה התורה טבילה וכדאיתא בירושלמי דע"ג ומן התורה אין שום איסור להשתמש בה ואפילו רבנן שאסרו להשתמש בה עד שיטבילוה עכ"פ אין המאכל נאסר לכו"ע ע"כ לא מיקרי זה בשם מתקן כנלענ"ד להטעמים סברת השו"ע מפני חומר הקושיא ובזה ממילא מיושב הקושיא שהקשה היש"ש על הב"י וכמו שמובא בשמו בט"ז ואף דדברי הב"י עדיין מוקשים קצת מ"מ דברי השו"ע עכ"פ אינה נדחים מהלכה ואפשר דבשעה שכתב את דבריו שבב"י היה סובר לדינא דטבילת כל הכלים הוא מדרבנן: